

**UCHWAŁA NR 153/XIV/2025
RADY MIEJSKIEJ W ŚREMIE**

z dnia 5 czerwca 2025 r.

w sprawie skargi na działalność Dyrektora Muzeum Śremskiego

Na podstawie art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 572) Rada Miejska w Śremie uchwala co następuje:

§ 1. Rada Miejska w Śremie uznaje skargę na działalność Dyrektora Muzeum Śremskiego za bezzasadną.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miejskiej w Śremie, zobowiązując go do zawiadomienia o sposobie załatwienia skargi osobę wnoszącą skargę.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady

Tomasz Klaczyński

Uzasadnienie

**UCHWAŁY NR 153/XIV/2025
RADY MIEJSKIEJ W ŚREMIE**

z dnia 5 czerwca 2025 r.

w sprawie skargi na działalność Dyrektora Muzeum Śremskiego

W dniu 7 maja 2025 r. do Przewodniczącego Rady Miejskiej w Śremie wpłynęła skarga wraz z 6 załącznikami, na działalność Dyrektora Muzeum Śremskiego w związku z zarzutami łamania przez niego zasad praworządności. Osoba skarżąca stwierdza, że Dyrektor działając jako wydawca broszury „*Szczepscy. Młyn i rodzina*” złamał przepisy prawa polskiego zawarte w ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Skarżąca sformułowała pod adresem Dyrektora Muzeum następujące zarzuty:

1. Broszurę „*Szczepscy. Młyn i rodzina*” wydano bez wiedzy i zgody autora, czyli Skarżącej, co naruszyło prawa autorskie i osobiste do dysponowania własnym dziełem.

2. Wydawca nie dysponuje żadną umową, która uprawniałaby go do wydania broszury, tym bardziej nie ma żadnej podstawy prawnej do pozbawienia Skarżącej do wynagrodzenia za pracę. Skarżąca nie otrzymała żadnego wynagrodzenia za stworzenie tej broszury i żadnych tantiem, czy naruszono jej autorskie prawa majątkowe.

3. We wszystkich zapowiedziach wydarzenia pt. Premiera zeszytu „*Szczepscy. Młyn i rodzina*” organizowanego przez Muzeum Śremskie 19 marca 2025 r. świadomie pominięto autorstwo broszury ze strony tytułowej.

4. Strona redakcyjna zawiera nieprawdziwą informację i sankcjonuje przywłaszczenie pracy Skarżącej przez osobę trzecią. Wydawca świadomie podał nieprawdziwe informacje.

5. O świadomej ingerencji w oryginalny plik PDF Skarżącej świadczy inna szata graficzna wstępu napisanego i podpisanego przez Dyrektora Muzeum. Dwa ostatnie akapity tego tekstu pochodzą z napisanego przez Skarżącą w 2021 r. wstępu do broszury. Akapity te są cytowane w artykule na portalu *Kultura u Podstaw* a podpisanego przez Dyrektora Muzeum.

Ponadto Skarżąca informuje, że pomimo bezprawnego działania Dyrektora Muzeum Śremskiego, starała się dochodzić swoich praw polubownie i dlatego 26 marca 2025 r. wystosowała pismo do Dyrektora Muzeum, w którym zwróciła uwagę na naruszenie jej praw autorskich i zaproponowała rozwiązanie tej sprawy, formułując swoje roszczenia i proponując formę ich spełnienia, określając termin zakończenia sprawy do dnia 28 kwietnia 2025 roku. Jednakże do dnia 2 maja 2025 r. nie otrzymała żadnej odpowiedzi.

Skarżąca formułuje także postulaty, których oczekuje od Rady Miejskiej w Śremie stwierdzając, że Rada Miejska jest prawnym organizatorem Muzeum Śremskiego w Śremie i nakłoni Dyrektora do zaspokojenia roszczeń Skarżącej w drodze ugody, bez negocjacji i bez dalszej zwłoki. Stwierdza, iż w przeciwnym wypadku skieruje sprawę do Sądu, wtedy sprawa oprze się o art. 115 i art.116 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Artykuły te przewidują odpowiedzialność karną sprawcy, dodatkowo Skarżąca stwierdza, że będzie mogła żądać dużo wyższego zadość uczynienia ze szkodą dla finansów Muzeum Śremskiego, co wiąże się też ze szkodą dla finansów Gminy Śrem.

Zgodnie z zapisami Statutu gminy Śrem, Przewodniczący Rady Miejskiej w Śremie zwrócił się do Dyrektora Muzeum Śremskiego o udzielenie wyjaśnień w stosunku do stawianych mu przez Skarżącą zarzutów jak również skierował skargę do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji celem przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego.

Komisja Skarg, Wniosków i Petycji w dniu 26 maja 2025 r. przeprowadziła powyższe postępowanie wyjaśniające dotyczące przedmiotowej skargi. W oparciu o udzielone wyjaśnienia Dyrektora Muzeum Śremskiego, jak również materiał znajdujący się w aktach sprawy, ustalono co następuje:

Oдноśnie zarzutów zawartych:

a) pkt. 1 i 2:

- Broszura nie była prywatną inicjatywą Skarżącej, która nie pracowała nad nią w czasie wolnym od pracy w Muzeum. Skarżąca była pracownikiem Muzeum Śremskiego w którego zakresie obowiązków leżało przygotowywanie i realizowanie wypowiedzi na tematy związane z wystawami i upowszechnianiem. Tekst wraz ze stroną wydawniczą, stroną tytułową, fotografiami itd. złożyła do akceptacji wydawcy, pracodawcy reprezentowanego przez Dyrektora Muzeum. Zaistniały więc dwie przesłanki przesądzające o nabyciu przez Muzeum Śremskie prawa do dysponowania

utworem rozumianym jako tekst oraz wybrane i podpisane ilustracje. Działo się tak z mocy prawa, a wynagrodzenie za stworzenie utworu opiera się o umowę o pracę. Muzeum nie utraciło prawa do druku po dwóch latach, gdyż nie jest instytucją naukową. Współautorka nie wyznaczyła dodatkowego terminu rozpowszechniania dzieła, więc nie nastąpiło złamanie art. 116 ustawy z dnia 4 lutego 2025 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych. (Rozpowszechnianie utworu bez pozwolenia);

b) pkt 3:

- Utworem w omawianym przypadku jest tekst z ilustracjami, a nie broszura jako całość, na którą składają się inne elementy jak okładka strony tytułowej i strona redakcyjna. Wydawca ma prawo kształtowania tych stron niezależnie od autora tekstu. Zaproponowane przez Skarżącą w pierwszej wersji rozwiązania nie zyskały aprobaty wydawcy, stąd w późniejszym czasie wydawca wprowadził zmiany polegające na nowym rozwiązaniu plastycznym okładki, nowym wstępie i skróceniu stopki redakcyjnej. Nie doprowadziło to do świadomego pominięcia współautora tekstu, koncepcji i redakcji Skarżącej. Nie dokonano jakiegokolwiek ingerencji w tekst utworu. Zarzuty dotyczące pomijania autorstwa, podpierane twierdzeniem o braku zaproszenia na spotkanie promocyjne wydawnictwa „*Szczepscy. Młyn i rodzina*” w dniu 19 marca 2025 r. są nieprawdziwe, gdyż w praktyce Muzeum, są zaproszenia za pośrednictwem komunikatorów elektronicznych i stosowne zaproszenie zostało skierowane do Skarżącej, a w trakcie spotkania kilkakrotnie wymieniano imię i nazwisko Skarżącej jako współautorki broszury. Nie nastąpiło więc złamanie art. 115 ustawy z dnia 4 lutego 2025 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych. (Przywłaszczenie autorstwa. Rozpowszechnianie utworu bez podania nazwiska lub pseudonimu twórcy. Zniekształcanie utworu).

c) pkt 4:

- Informacja o wykonawcy składu przedmiotowego wydawnictwa jest jedynie niekompletna. Wyniknęła ona z niezrozumienia komplikacji technicznych jakie powstały po pozostawieniu pliku PDF zawierającego pierwszą wersję wydawnictwa na komputerze Muzeum po rozwiązaniu stosunku pracy przez Skarżącą. Wola wydawcy do wprowadzenia niezbędnych zmian i korekt (wersja II poprawiona) w stronach znajdujących się w dyspozycji Muzeum, spowodowała konieczność zatrudnienia nowego wykonawcy. Jak się okazało zmiany nie wymagały zrobienia składu od nowa. Oznacza to, że Skarżąca powinna być wymieniona również jako wykonawca składu. Dyrektor Muzeum w wyjaśnieniach podkreślił, że świadomie użył

określenia wykonawca, a nie autor, gdyż skład tekstu może, ale nie musi być przedmiotem prawa autorskiego. Zależy to od indywidualnych cech twórczych zawartych w przedmiocie sprawy. Przedmiotowy tekst jest łamaniem standardowym, w którym trudno doszukać się indywidualnych cech twórczych. Tym samym nie jest przedmiotem prawa autorskiego. Skarżąca nie żąda wynagrodzenia dodatkowego za tę pracę wykonaną na rzecz Muzeum. Rozwiązanie umowy o pracę z Muzeum Śremskim nastąpiło z inicjatywy Skarżącej za porozumieniem stron, nie przedstawiono roszczeń finansowych ani wówczas, ani w ciągu następnych dwóch lat. Stwierdzając błąd na stronie redakcyjnej dotyczący składu broszury, Muzeum Śremskie niezwłocznie zleci erratę korygującą, zawierającą pseudonim stosowany przez Skarżącą przy składaniu publikacji do druku.

d) pkt 5:

- Po przedłożeniu wersji I broszury, Skarżąca miała pełną świadomość zastrzeżeń ze strony reprezentanta wydawcy, Dyrektora Muzeum Śremskiego i konieczności wprowadzenia zmian. Uwagi dotyczyły między innymi nazwy wydawnictwa, okresów wydawania czasopisma, strony redakcyjnej i przede wszystkim wstępu napisanego od redakcji, która nie istniała jako ciało kolegialne, istniał natomiast wydawca tożsamy z Muzeum Śremskim i reprezentowany przez Dyrektora Muzeum, Pana Mariusza Kondzielę, który wstęp zatytułował „*Od wydawcy*” i opisał w nim ideę, rzeczywiste inspiracje i cele powstania wydawnictwa. Ostatnie dwa akapity są związkami frazeologicznymi bardzo zbliżonymi do występujących we wstępie od redakcji, bowiem noszą w sobie zapis faktów historycznych, nazw, nazwisk i koligacji rodzinnych z konieczności mocno skompresowanych w krótkiej formie wstępu do szerszej publikacji.

Dodatkowo Dyrektor Muzeum wyjaśnił, iż skarga zawiera opis sprawy, w którym Skarżąca bardzo mocno akcentuje jakoby niezależnie od Muzeum i jego pracowników oraz Dyrektora, zainicjowała i stworzyła monograficzne opracowanie zespołu archiwalnego. Fakty są inne, po pierwsze idea opracowań w formie małych monografii była dużo wcześniej motywem rozważań muzealnego zespołu w Śreмі. Po drugie broszura nie powstała w wyniku pomysłu i inicjatywy Skarżącej, bo podwalinę tej publikacji stanowiła wystawa prezentowana w Muzeum Śremskim na przełomie 2019 i 2020 roku, której autorstwo rodziło się w kilkuosobowym zespole muzealnym, gdyż jak stwierdził Dyrektor Muzeum, współpraca w zespole i wzajemne inspiracje są dominującą cechą śremskich muzealników.

Odnosnie stwierdzenia Skarżącej, dotyczący braku odpowiedzi na jej pismo z dnia 26 marca 2025 r., w którym zaproponowała rozwiązanie przedmiotowej sprawy proponując formę ich spełnienia do dnia 28 kwietnia 2025 r., natomiast do dnia 2 maja 2025 r. odpowiedzi nie otrzymała, Dyrektor Muzeum wyjaśnił, iż brak jego odpowiedzi w wyznaczonym terminie jest wynikiem opóźnień Poczty Polskiej. List polecony został wysłany do Skarżącej w dniu 22 kwietnia 2025 r., natomiast został dostarczony 7 maja 2025 r., a 8 maja 2025 r. został odebrany przez Skarżącą. Dyrektor Muzeum w swoich wyjaśnieniach podkreślił, iż w jego odpowiedzi z 22 kwietnia br. nie podzielił przekonań, ocen i interpretacji faktów oraz nie zaakceptował roszczeń skierowanych pod jego adresem, nie znajdując naruszeń prawa, o których wspomina Skarżąca. Dlatego też nie uległ presji wypłacenia Skarżącej gratyfikacji i zadośćuczynienia finansowego w kwocie 18.800 złotych ze środków publicznych.

Odnosnie postulatów, które Skarżąca formułuje pod adresem Rady Miejskiej, to należy stwierdzić, iż w świetle obowiązującego prawa Rada zgodnie z art. 229 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego rozpatruje skargi, które w toku postępowania może uznać za zasadne lub bezzasadne i na tym jej rola i kompetencje w tej materii się kończą, gdyż nawet uznanie skargi za zasadną nie jest jednoznaczne z podjęciem jakiegoś działania przez Radę.

Mając powyższy stan faktyczny i prawny na uwadze, należy stwierdzić, że Dyrektor Muzeum Śremskiego działał zgodnie z przepisami prawa w tym z zapisami Regulaminu organizacyjnego Muzeum Śremskiego rozdział IV. § 10, który mówi:

" Muzeum działa w oparciu o następujące zasady ogólne:

- 1) praworządności,
- 2) służebności wobec społeczności lokalnej,
- 3) planowania pracy,
- 4) podziału zadań,
- 5) racjonalnego gospodarowania mieniem publicznym,
- 6) wzajemnego współdziałania,
- 7) kontroli wewnętrznej."

Postępowanie wyjaśniające wykazało, że Dyrektor Muzeum nie dopuścił się naruszenia zasady praworządności, tym samym przedstawione w skardze zarzuty nie znalazły potwierdzenia, wobec czego

Rada Miejska w Śremie rozpatrując skargę nie dopatrzyła się zaniedbania lub nienależytego wykonywania zadań, naruszenia praworządności lub interesu Skarżącej, w związku z tym, skargę uznano za bezzasadną.

Pouczenie: Zgodnie z art. 239 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, w przypadku gdy skarga w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadomienia skarżącego.

Przewodniczący Rady

Tomasz Klaczyński